

SABLE SORENSEN

DIRE BOUND

WOLVEN VAN VERWOESTING 1

VERTAALD DOOR
SANNE HILLEMANS

LOFT Books
Amsterdam

Bloed drupt in mijn rechteroog. Eén keer. Twee keer. Het verblindt en brandt.

Mijn gezicht betreft en ik slaak een gepijnigde jammerklacht. Het brandt verdomme, bloed in het oog. De pijn is echt. Het gejammer niet.

Als er iets is wat ik in mijn drieëntwintig jaar op aarde geleerd heb, is het dit: mannen krijgen zelfvertrouwen van vrouwen die pijn lijden. Dat wekt iets instinctiefs in ze op, iets wat diep vanbinnen zit, waardoor ze geloven dat ze de overhand hebben, zelfs als ieder logisch bewijsstuk schreeuwt dat ze dat zeker niet hebben.

Zelfvertrouwen maakt mannen slordig. En slordige mannen zijn gemakkelijke doelwitten.

We zijn vanavond in het Zuidelijke Kwartier, in een oud pakhuis voor emberwijn. De lucht meurt naar rottend fruit. Aan de randen van de ring branden fakkels die ons gevecht verlichten en de rest van de ruimte hullen in draaiende, dansende schaduwen. De menigte is verwachtingsvol stil, maar alsnog voelt de ruimte erg vol.

Mooi zo. Een groter publiek betekent een grotere pot.

Er klinkt een luid gebonk als mijn tegenstander me langzaam nadert, zijn voetstappen zijn zwaar. Bonk, bonk, bonk. Hij is een grote, vlezige man die zo'n vijftien centimeter langer is dan ik, waardoor hij ongetwijfeld denkt dat hij heel sterk is. Hij is niet het type dat kan begrijpen hoe dodelijk elegantie kan zijn.

‘Ik zal ervoor zorgen dat je spijt krijgt dat je ooit geboren bent, meisje. Je zult een gesloten kist nodig hebben op je uitvaart.’

Godin, wat is deze gast saai. Maar ons publiek geniet ervan, hoor ik aan het verwoede gebrul.

Er drupt nog meer bloed in mijn ogen. Hij heeft me flink te pakken gehad met die rechtse hoek tegen mijn voorhoofd, dat moet ik hem nageven. Ik draai mijn hoofd opzij en veins zwakte. Mijn wang drukt tegen de vuile vloer van de boksring. Een flits van beweging in de glurende menigte trekt mijn aandacht, iemand probeert bij de rand van de ring te komen.

Lee. Hij zal wel net klaar zijn met werken. Hij slaat zijn gesperde armen over elkaar voor zijn brede borst. Zijn smetteloze boodschapperstuniek zorgt ervoor dat hij opvalt op deze louches plek. Dan trekt hij geamuseerd een wenkbrauw naar me op.

Ik stel me zijn diepe stem voor, alsof hij tegen me zegt: speel niet zo met hem, Meryn. Maak dit gewoon af, zodat we verder kunnen met onze avond.

Uiteraard heeft hij gelijk. Ik zou op dit moment veel liever op zijn schoot zitten dan met mijn gezicht tegen de vloer in deze meurende kuil liggen.

Nou, goed dan. Tijd om een einde te maken aan de show.

Mijn tegenstander komt dichterbij en ik kreun nog eens, terwijl ik wacht tot hij op precies de goede plek staat. Hij ziet de val die ik voor hem heb gezet niet eens, al is hij nog zó overduidelijk. Ik doe deze zet bij bijna ieder gevecht.

Hij wíl het gewoon niet zien, omdat ik hem zelfverzekerd heb gemaakt. Hij weet zeker dat hij de man gaat zijn die Meryn Cooper neer gaat halen, de beruchte Zwerfkat van het Oostelijke Kwartier.

Idioot.

Eindelijk is hij bij me en hij reikt naar me om me vast te pakken, of om op me te gaan zitten, of om me te wurgen... Iets voorspelbaars, in ieder geval. De menigte brult nog eens en alle schuimbekkende, dronken gokverslaafden bidden dat hij me eens goed te grazen zal nemen, dat ze eindelijk eens winst zullen pakken door te wedden tégen de vrouw.

Hij leunt naar me toe, zijn ranzige adem waait in mijn gezicht en dat is het moment dat ik mijn slag sla. Ik haak mijn been om het zijne en druk mijn hiel met alle kracht die ik in me heb tegen de vlezige holte van zijn knie. Dan rol ik opzij, weg bij hem, en veer ik overeind.

‘Kut!’ Hij stort neer op de grond en maakt een flinke smak, waardoor de vloer onder me lijkt te trillen. De lucht suist uit zijn longen en creëert een hoorbaar sissend geluid.

De man probeert overeind te krabbelen, maar voordat hij verder kan komen dan op handen en knieën, sla ik toe. Ik trap hem tegen zijn neus en geniet van het zoete krakende geluid als hij breekt. Robijnrood bloed sijpelt over zijn gezicht en drupt op de vloer. Hij valt achterover op zijn kont.

Voordat hij weer een poging kan doen zich te herstellen, spring ik boven op hem. Ik geef hem een knietje in zijn kruis om hem op de grond te houden, daarna pin ik hem vast om zijn gezicht te trakteren op nog meer klappen. Ik ben niet uit op zijn dood; ik speel gemeen, maar niet zó gemeen. Ik zorg er alleen voor dat hij niet kan opstaan.

Mijn knokkels barsten open ondanks de vele eeltplekken en littekens. Bloed sijpelt tussen mijn gekromde vingers door. Heel even laat ik mezelf genieten van de adrenalinekick van de pijn, de heldere focus die ik ervan krijg.

Dan druk ik mijn onderarm tegen de luchtpijp van de man totdat hij bijna stikt. 'Ik geef me over.'

Met open hand sla ik hem. Gewoon omdat het leuk is, en omdat het dramatisch overkomt als zijn hoofd dan opzijzwiept. 'Zeg dat eens wat luider. Alsof je het meent. Laat ze je zelfs in het kasteel horen.'

'Ik geef me over!'

Uit de menigte stijgt boos gemompel op als ik de man loslaat en opsta om het bloed van mijn voorhoofd te vegen. De presentator van de gevechten van vanavond stapt de ring in, een gezette man met een dikke snor. Hij heft mijn pols in de lucht en verkondigt: 'Zwerfkat wint! Het volgende gevecht begint over twintig minuten.'

Munten wisselen van hand en alle winst gaat naar de paar mensen die slim genoeg waren om hun zilver op mij in te zetten. Het verbaast me altijd een beetje hoe enorm veel mensen wedden op de andere man. Zelfs als het verleden uitwijst dat ze dat beter niet kunnen doen.

Een handdoek raakt me in het gezicht en ik trek de stof van me af om te zien dat mijn trainer en buurman, Igor, me opneemt. Zijn bruine, verweerde gezicht is niet te lezen. Ik duik onder de zijkant van de ring door en loop met uitgestoken handpalm naar hem toe.

'Je wilt ook altijd meteen je geld, hè?' bromt Igor.

'Ik?' Ik knipper een paar keer en mijn stem is hoog en zoet. 'Een beschaafd vrouwtje als ik zou toch nooit denken aan zoiets primitiefs als zilver? Het enige waar ik om geef is thee en jurken en roddels.'

‘Pas maar op, straks zorg je er nog voor dat die wond op je voorhoofd weer bloedt.’ Igor drukt mijn verdiensten in mijn hand. ‘Goed gedaan, meid. Duurde wat mij betreft wel nét iets te lang. Met al dat gepijnigde kreunen van jou zou je zo bij het theatergilde kunnen.’

Ik haal mijn schouders op en tel de munten, waarna ik vlug wat rekenwerk doe. Vandaag acht zilver; dat zou genoeg moeten zijn om de komende twee weken voor moeders medicijnen van de apotheek te betalen. ‘Je weet toch dat het publiek hoop nodig heeft, Igor. Het is voor ons allemaal leuker als ze daadwerkelijk denken dat ze kans maken op de winst.’

‘Wat er maar voor nodig is om jou te laten winnen, meid.’ Hij geeft me een waterfles en ik drink gulzig. ‘Davey organiseert over twee weken een gevecht voor Colbridge. Weet je hem nog, die gladjanus van vorig jaar? Zin om hem nog een keer aan te pakken?’

Ik laat mijn nek kraken en scan de volle ruimte, op zoek naar Lee. Ondanks mijn ongebruikelijke lengte is het lastig om over alle hoofden heen te kijken.

‘Ja hoor, als je maar zorgt dat de minderheid op mij inzet. De apotheker heeft de prijzen weer verhoogd. Blijkbaar groeien bepaalde ingrediënten alleen dicht bij het front en is het lastiger om daar aan te komen. Volgende keer hoop ik twee keer zoveel te verdienen als nu.’

Igors altijd aanwezige frons wordt dieper. Hij is het type dat er ongelukkig uitziet. Dat is altijd al zo geweest, zo lang als ik hem ken. En ik ken hem al mijn hele leven.

Waarschijnlijk biedt hij zo aan om me te helpen met de kosten van moeders medicijnen, maar dat aanbod wijs ik al jaren af. Iedereen heeft het moeilijk. Ik ga echt geen eten van Igors bord jatten. We redden ons wel, dat doen we altijd.

Op dat moment wordt er een warme arm om mijn schouders gelegd en ik word overspoeld door de geur van dennenzeep, een vertrouwde geur die me meteen op mijn gemak stelt. Ik leun tegen Lees harde lichaam aan en kijk op naar zijn gezicht. Zijn scherpe kaaklijn is bedekt met lichte stoppels en hij heeft oogverblindende zeeblauwe ogen. Hij slaagt er altijd in te komen opdagen voor mijn gevechten en hij slaagt er altijd in mij daarmee te behagen. Het is fijn om voor eens in mijn leven iemand aan mijn zijde te hebben wiens steun eindeloos betrouwbaar is.

Lee schenkt me een duivelse grijns waarvan mijn dijen even samendruk-

ken en heft een klein, rinkelend zakje op. 'Goed gevecht, katten. Koop namens mij maar wat leuks voor de naamdag van je zusje.' Hij steekt het zakje in mijn zak als ik mijn armen om hem heen sla en zijn gezicht naar het mijne trek, wanhopig op zoek naar zijn aanraking.

Voordat ik hem kan zoenen, wordt er een keel geschraapt. Ik kijk op en mijn wellustige brein wordt wazig.

'Ik moet Davey even spreken over het volgende gevecht,' zegt Igor, die ongemakkelijk zijn gewicht heen en weer verplaatst. 'Dan kunnen jullie alleen zijn. Kom me nog even opzoeken voor je vertrekt, Meryn.' Hij draait zich om en loopt snel weg.

Aan de lach die uit me borrelt kan ik niets doen. 'Arme Igor. Volgens mij hebben we hem getraumatiseerd.'

Lee werpt me een lome grijns toe. Zijn handen grijpen mijn heupen vast, zo strak dat er een duistere belofte van uitgaat. Hij brengt zijn mond naar mijn oor. 'Blij dat hij mijn gedachten niet kan lezen,' fluistert hij. De hitte zorgt ervoor dat mijn hartslag veel te snel gaat. 'Dan zou hij me nooit meer aan durven kijken.'

Ik kom dichterbij, maar opeens is er commotie. Een slonzige man baant zich een weg door de menigte. Zijn vergeelde, onscherpe ogen kijken mij kwaad aan.

'Jij kutwijf!' Zijn stem is niet meer dan gemompel en hij strompelt naar voren. 'Je hebt de weddenschap gemanipuleerd, jij stomme, kleine trut. Ik weet het wel!'

Ik lach. 'En met die mond kus jij je moeder?'

Lee slaat ons kalm gade, al krullen zijn mondhoeken even geamuseerd op.

De man trekt een mes uit zijn zak en het botte lemmet glinstert in het zwakke licht. Er is altijd iemand die het niet kan uitstaan dat ik gewonnen heb, die het zich te veel laat raken.

'Door jou ben ik mijn laatste zilver kwijt! Daar ga je voor boeten.'

Hij zwaait met zijn mes in mijn richting, maar voordat hij nog een stap doet, ben ik al in beweging. Na een scherpe trap tegen zijn pols glipt het mes uit zijn hand. Ik vang het wapen voordat hij de tijd heeft om te knippen en druk de rand ervan in een snelle beweging net onder zijn adamsappel.

'En wat was precies je plan? Nou? Je ging... wat? De persoon die nét een

bruut en populair gevecht heeft gewonnen confronteren met dit sneue dinnermesje? Was je van plan me in te maken met dit extreem gevaarlijke wapen waar je overduidelijk zo vaardig mee kunt omgaan?’

Ik druk het mes harder in zijn keel en er ontstaat een dun, rood lijntje bloed onder het lemmet. De man sist. Een urinegeur dringt mijn neus binnen en ik besef dat hij in zijn broek heeft geplast. Triest.

‘Dat krijg je ervan als je tégen een vrouw wedt. En donder nu op, verdomme. Als ik je kop nog eens zie bij een van mijn gevechten, dan maak ik je af.’

De man werpt me nog een laatste verwilderde blik toe voordat hij zich omdraait en zich weer door de menigte haast. Niemand neemt de moeite hem na te kijken. Iedereen hier is te druk bezig met zich voorbereiden op het volgende gevecht.

‘Fucking idioot,’ mompelt Lee binnensmonds. Dan pakt hij mijn hand in zijn grote hand en begint door de menigte te lopen. Hij trekt mij met zich mee naar een cluster tafels en stoelen aan de zijkant van de ruimte. We nemen plaats en meteen trekt hij de rugzak die hij bij zich heeft open, om daar een ontsmettende crème en wat verband uit te halen. Hij trekt me op mijn stoel naar zich toe en legt dan zijn lange vingers tegen mijn kin, terwijl hij met de prikkende crème mijn voorhoofd dept. Zijn handelingen zijn zachtaardiger dan hoe een man me ooit eerder aangeraakt heeft.

‘Stilzitten, kitten,’ zegt hij. Zijn strenge stem duldt geen tegenspraak. ‘Deze is echt venijnig.’

Sinds hij een jaar geleden naar deze gevechten begon te komen, is dit ons ritueel voor erna. Ik raak gewond; hij lapt me op. Ik vind het fijner dan ik ooit zou toegeven, dat iemand zo voor me zorgt.

We hebben elkaar ontmoet op de markt in het Noordelijke Kwartier. Ik kwam Saela ophalen van school toen een geschrokken paard los wist te breken van zijn koopman. Het beest denderde op mijn zusje af en ik stond te ver weg om daar iets tegen te doen. Op dat moment voelde ik me zo hulpeloos, ik wist zeker dat ik op het punt stond haar te zien sterven.

En toen opeens sprong Lee ertussen. Hij hief zijn handen in een kalmerend gebaar en het paard... stond gewoon opeens stil. Hij suste het dier en redde het leven van mijn zusje.

Ik liep naar hem toe om hem te bedanken en zodra we oogcontact maakten, wist ik dat ik de zijne zou zijn. Er is een speciale man voor nodig om zo’n wild beest te temmen.

‘Maakte je je net zorgen? Toen die man me aanviel?’ vraag ik. Hij is ongebruikelijk stil.

Lees diepe en onleesbare blik vindt de mijne. ‘Ik wist wel dat de Zwerfkat haar mannetje zou staan. Maar ik zou willen dat je eerder een einde aan je gevechten zou maken. Dit soort verwondingen zijn onnodig. Op een dag, Meryn... Op een dag kom je misschien tegenover iemand te staan die je te slim af is. En dan zie je het misschien niet eens aankomen.’

Met één vinger streelt hij mijn wang en ik kruip bij hem op schoot, trek hem dicht tegen me aan.

‘Dank je,’ fluister ik tegen zijn lippen. ‘Dat je me oplapt. Dat het je iets kan schelen als ik gewond raak.’

Lee wikkelt één hand om mijn donkere haar en houdt me op mijn plek, terwijl hij zijn lippen op de mijne drukt. Zijn andere hand legt hij op mijn rug en hij trekt me verder op zijn schoot, waardoor ik voel hoe hij onder me een stijve krijgt. Door dat gevoel kreun ik in zijn mond en hij trekt zich terug om me met één blik vast te pinnen.

‘Kom vanavond naar mijn huis,’ zegt hij; een eis, geen vraag.

Lee heeft een eigen kleine flat in een gebouw in het Noordelijke Kwartier, al woont hij daar als boodschapper van het kasteel slechts een gedeelte van de tijd. Hij pakt af en toe tussen twee diensten een paar uur slaap in de slaapzalen van het kasteel. Zelf ben ik er zo vaak als ik maar kan, maar door mijn moeders gesteldheid en de zorg voor Sacla zie ik hem lang niet zo vaak als we allebei zouden willen.

Ik sta op het punt in te stemmen als een zware stem zegt: ‘Meryn.’

Igor beent met grote passen door de menigte en zijn gezicht staat grimmig. ‘Er gaan geruchten rond dat er nog een kind is vermist uit het Oostelijke Kwartier.’

Mijn maag lijkt weg te zakken als ik me vlug losmaak van Lee en opsta. ‘Omschrijving?’

‘Een meisje. Tien of zo. Ze zeggen... Ze zeggen dat ze donker haar en bruine ogen heeft.’

Nee.

Ik werp Lee een snelle blik toe en ben in gedachten nu al bezig met de snelste route naar huis.

‘Ga maar,’ zegt Lee vlug. Hij staat ook op. ‘Je moet.’

Ik knik instemmend.

‘Meryn,’ zegt Igor. ‘Het zouden wel honderd meisjes kunnen zijn.’

Maar ik luister al niet meer. Ik ben al door de rumoerige menigte aan het lopen, terwijl mijn hart verwoed bonst. Hout snijdt in mijn handpalmen als ik de uitgang van het pakhuis openduw en de altijd ijzige avondlucht slaat me in het gezicht. Ik ben zo snel vertrokken dat ik vergeten ben mijn spullen te pakken of mijn versleten jas aan te doen. Maar ik weet zeker dat Igor mijn spullen wel verzamelt.

Wie heeft er ook een jas nodig als paniek je bloed al verwarmt?

De straten van het Zuidelijke Kwartier – de wijk die het verst bij het kasteel vandaan ligt – zijn zoals altijd griezelig donker en mistig. De inwoners van deze wijk gaan de weinige centen die ze hebben niet uitgeven aan straatverlichting. Ze zouden de duisternis van deze wijk toch niet kunnen verbannen; dit kwartier heeft de duisternis in zijn botten zitten.

Zuid is waar je heen gaat als je iets illegaals, heimelijks of moraal dubieus wilt doen. Een paar straatlantaarns gaan je daar niet van weerhouden.

Ik doe een snelle berekening. Een normale route van Zuid naar Oost duurt minstens vijfenveertig minuten als je het hoofdpad door het Centrale Kwartier volgt. Maar ik ben snel; het voordeel van mijn lange, gespierde benen. En ik ken de wijken die geen enkel welopgevoed persoon zou moeten kennen op mijn duimpje.

Ik denk dat ik er binnen twintig minuten kan zijn. Misschien vijftien, als ik steegjes neem.

Dus haal ik diep adem om mezelf op te peppen en dan begin ik te sprinten. Ik ren langs de vele vervallen pakhuizen. Mijn benen dragen me over het vieze marktplein in Zuid en dan ga ik de steegjes langs de huurkazerne in, in de wijk die tussen het Centrale en het Oostelijke Kwartier ligt.

De lucht hier ruikt naar armoede en ik probeer door mijn mond te ademen zodat ik de geur van ongewassen lichamen kan negeren. Al is Zuid de armste wijk, in Oost is het niet veel beter. Geen enkele plek in de koninklijke stad Sturmfront is echt welvarend.

We horen weleens geruchten over hoe overvloedig de Bonded leven. Zij hoeven zich in ieder geval geen zorgen te maken dat hun kinderen midden in de nacht ontvoerd worden uit hun bedden.

Saela.

Die gedachte drijft me voort en ik ga nog sneller. Mijn longen en benen branden tegelijkertijd. Als ik de grens tussen Centraal en Oost nader, torent

het kasteel van koning Cyril met zijn massieve grijze stenen boven alles uit. Door de goed verlichte muren lijken de straten hier helderder.

Ik duik onder waslijnen door en spring over gaten in de weg van kinderkopjes. Sneller en sneller en sneller. Ik race langs de randen van Oost totdat ik eindelijk op het marktplein van ons Kwartier ben. Het is er schoner dan op het plein in het Zuidelijke Kwartier, want de mensen in onze buurt gebruiken het plein daadwerkelijk.

Het geluid van een moeder die luid huilt wordt meegedragen door de nacht. O, *godin, alsjeblieft niet.*

In de mist dromt een menigte samen. Ik dring naar voren en duw de andere mensen opzij totdat ik het midden bereik.

Niet mijn moeder, niet mijn moeder.

De vrouw op de grond kijkt naar me op, haar ogen zijn nat. Het is mevrouw Sawyer, een naaister die een paar straten verderop woont. Haar man en zoons omringen haar. Weer klinkt haar weeklacht.

‘Leesa,’ zegt ze kreunend. ‘Leesa!’

De knoop in mijn borst wordt wat losser, maar gaat niet weg.

Leesa Sawyer is een van Saela’s goede vriendinnen van de basisschool. Ze smeekt me altijd of ik haar wil laten zien hoe ze iemand een klap moet verkopen, maar ik weet dat haar puriteinse ouders daar niet blij mee zouden zijn. Leesa is vrolijk en grappig en slim. Althans, dat was ze.

Nu is Leesa de laatste toevoeging aan een steeds langer wordende lijst met kinderen die verdwenen zijn. En de grijpers geven nooit terug wat ze gejat hebben.

Ik neem afstand van de menigte en probeer op adem te komen. Dan loop ik in de richting van mijn huis. Alle woningen hier zijn stenen vakwerkhuisen en ons huis is daarop geen uitzondering – al is het wel iets kleiner dan de omliggende huizen. Mijn vader zei altijd dat hij nog een tweede verdieping wilde toevoegen.

Maar goed, toen kwam hij nooit meer terug van de oorlog, dus dat is er niet van gekomen.

Ik loop onze donkere straat in en het geluid van mijn stappen echoot tegen de stenen gebouwen. De dakpannen van ons huis zien er versleten uit, merk ik op. Een taak voor een andere dag.

Binnen is het donker, op een enkele kaars na, die staat te branden op de verder lege schoorsteenmantel in de woonkamer. Moeder is aan het ijs-

beren, haar haren zijn niet geborsteld en zitten wild. Ze mompelt wat in zichzelf en trekt aan haar door de motten aangetaste nachtjapon, die binnenstebuiten zit. Als ze mij ziet, lichten haar ogen op van een verschrikkelijke, lege herkenning. Ik vraag me af tegenover welke vreemde ik nu sta.

Mijn hart verkrampst. Als ze in deze staat is, kent ze me niet. Dan kent ze niemand. Ze is verloren in een wereld die haar brein zelf verzonnen heeft. Soms is ze lief in haar gekte, dan koert ze en doet ze aardig. En soms is ze gewelddadig, maakt ze de paar bezittingen die we hebben kapot en heeft ze losse handjes.

Als ze tijdens mijn afwezigheid zo doet, dan weet Saela dat ze zichzelf in onze kamer moet opsluiten. Alleen ik heb de sleutel.

‘Lumina!’ roept mijn moeder uit, haar stem klinkt gepijnigd. Ze haast zich naar me toe en klampt zich stevig – haast pijnlijk – vast aan mijn arm. ‘O, Lumina. Ze waren vandaag echt verschrikkelijk, de tweeling. Ze proberen je te vinden, maar ze luisteren nooit naar me. Nooit, nooit, nooit...’

‘Moeder, stil maar.’ Ik strijk met een hand over haar haren; voorzichtig, kalmerend. Lumina en de tweeling – wie dat ook mogen zijn – komen vaak voor in haar waanbeelden. ‘Kom mee naar je bed. Dan zorg ik dat de tweeling weggaat.’

Ik leid haar naar haar kamer en help haar op het bobbelige matras. Dan reik ik naar het medicijnflesje op haar nachtkastje, het medicijn dat we bij de apotheek halen. Zowel de apotheker als de arts zegt dat het haar helpt met haar aanvallen. Op sommige dagen is dat waar, maar vaak lijkt het erop dat niets haar meer terug kan brengen. Ik voer haar een dikke lepel vol met het slijmerige, stinkende medicijn en trek haar kriebelende, te dunne dekentje over haar heen.

Moeder neemt de dosis zonder te protesteren en haar ogen vallen haast dicht zodra haar hoofd het kussen raakt. Mijn maag draait zich om terwijl ik naar haar kijk. De pijn van dit alles – van het moeten drogeren van mijn eigen ouder zodat ze meewerkt – wordt nooit minder. Eindelijk wordt haar ademhaling regelmatig. Dan ga ik bij Saela kijken.

Zoals ik al dacht heeft Saela onze kamerdeur op slot gedaan, dus ik haal de sleutel uit mijn zak en laat mezelf binnen. Mijn zus ligt ingenesteld op haar kleine bed en slaapt diep. Haar donkere haar ligt verspreid over haar dunne kussen. Ze is tien, bijna elf. Net zo oud als Leesa Sawyer.

Nu ze slaapt lijkt Saela zoveel op onze vader; de vader die zij nooit gekend

heeft. Ze heeft dezelfde koppige kin, dezelfde haviksneus. Mijn eigen herinneringen aan hem worden in de loop van de jaren steeds vager, maar zij houdt hem voor mij in leven.

Ik ga naast haar op het bed zitten en strijk met de rug van mijn hand over een van haar zachte wangen. 'Ik zal jou niets laten gebeuren,' fluister ik, terwijl een krachtig beschermingsinstinct brandt in mijn borst. 'Dat beloof ik.'

Dit misselijkmakende, doodenge geborrel in mijn maag... Ik ben het verdomme hartstikke beu. Ik ben het beu dat ik een leven leid waarin ik maar moet accepteren dat ik nergens controle over heb, dat onze kinderen zó kunnen verdwijnen en dat niemand er ook maar iets aan doet.

Vanavond kwam het echt te dichtbij. En als niemand van plan is hier iets aan te doen...

Nou, dan doe ik het zelf wel.

‘Doe het nog een keer,’ roept Igor de volgende middag tijdens de training. Hij lijkt onaangedaan door mijn zware ademhaling en de zweetplekken op mijn tuniek.

Ik kijk hem aan en kreun.

Hij trekt zijn grijzende wenkbrauwen op en tuit zijn mond. ‘Nog een keer,’ herhaalt hij. ‘En dit keer zónder je volgende zet te laten zien. Denk aan wat ik je heb geleerd.’

Ik recht mijn rug en dwing mijn ademhaling te kalmeren. Mijn bovenbenen schreeuwen het al uit en zijn kapot van het werk vanochtend: het eindeloos optillen van enorme emmers met water in de wasserij waar ik werk, een baan die ik geërfd heb van mijn moeder toen zij elf jaar geleden stopte met opdagen.

Het doet er niet toe dat ik moe ben. Iedereen is moe en Igor accepteert geen excuses. Niet in de boksring en al helemaal niet hier in zijn tuin, waar hij me traint.

Hij heeft gelijk. Ik kan het me niet veroorloven zwakte te laten zien. Niet als ik wil blijven winnen. En die extra munten hebben we hard nodig.

Mijn voet trapt tegen de oefendummy en Igor bromt goedkeurend; een groter compliment dan dat is tijdens deze sessies niet denkbaar. Ik herhaal de beweging nogmaals, en daarna nog twee, drie keer, voordat ik op de ballen van mijn voeten weer naar achter dans en een vod pak om het zweet van mijn gezicht te vegen.

Igors tuin ligt vol met mismaakte oefendummy's, ruw behouwen gewichten om spiermassa mee op te bouwen en een hoop kapotte meubels

waarvan ik weet dat zijn vrouw Prina zou willen dat hij zijn tijd daarmee doorbracht, zodat hij die kan herstellen in plaats van nog meer tijd te besteden aan mijn training.

‘Gaaf het met je, Zwerfkat?’ vraagt hij, terwijl hij het vod van me overneemt. ‘Je lijkt vandaag een beetje uit je doen.’

Ik trek een wenkbrauw naar hem op. Igor is irritant opmerkelijk. Maar goed, hij is ook meer een ouder voor me dan mijn daadwerkelijk levende ouder.

‘Ik blijf maar denken aan Leesa Sawyer,’ vertel ik hem. Een vonkje van de woede die ik gisteravond voelde brandt nog steeds in me en wacht tot het weer kan opvlammen. Al de hele dag denk ik erover na en ik kom steeds dichterbij een manier om in actie te komen.

Igor knikt en gebaart naar de oefendummy, een instructie dat ik moet blijven doorgaan terwijl we praten. ‘Dat is pittig ja, van dat Sawyer-meisje. Goede familie. Aardig volk. Ik hoorde dat haar ouders de hele nacht op waren om haar te zoeken,’ zegt hij, terwijl ik een snelle combinatie doe van schoppen en slagen. ‘Maar ik heb nog nooit gehoord dat een vermist kind teruggevonden is.’

‘Lijkt het niet alsof het vaker gebeurt? De grijpers, bedoel ik,’ zeg ik tussen twee vuistslagen door.

Ze hebben een domme, kinderachtige naam, omdat die naam bedacht is door de kinderen die zo bang voor ze zijn. Het is bijna lastig om ze serieus te nemen als je die naam hoort, wat onderdeel is van de charme. Als je erom kunt lachen, dan lijkt het niet waar; alsof de grijpers niet meer zijn dan een jeugdlegende.

Helaas is de dreiging maar al te echt.

Kinderen worden al mijn hele leven ontvoerd, misschien al wel zo lang als de oorlog gaande is. En we weten allemaal wie de grijpers echt zijn.

Siphons, onze eeuwenoude, monsterachtige vijand van het buurland Astreona. Zij stelen onze kinderen uit hun bedden en nemen ze mee over de grens, waar ze ze veranderen in levende bloedzakken. Ze voeden zich met de kinderen en zuigen hun krachtige jeugd eruit, tot ze uiteindelijk geen leven meer overhebben en doodgaan.

Het maakt me kotsmisselijk als ik denk aan hoe die walgelijke, onsterfelijke vampiers deze oorlog gaan winnen door onze onschuldigen af te slachten.

Igor humt. 'Misschien, ja. Trap eens hoger.'

Ik volg zijn instructies op, al blijven mijn benen pijn doen. 'Is het niet al erg genoeg dat onze zoons en dochters en vaders aan het front vermoord worden door de Siphons? In onze huizen zouden we toch zeker veilig moeten zijn? Wat doet de koning hieraan?'

'Om eerlijk te zijn geloof ik niet dat het de koning iets kan schelen. Die heeft het te druk met de oorlog honderden kilometers verderop om aandacht te hebben voor wat er in zijn eigen stad onder zijn eigen neus gebeurt.'

Ik kreun en haal uit. 'Is dat niet waarvoor het raadslid van Sturm frost er is? Ik dacht dat hij de stad hoorde te leiden, zodat de koning niet over ons hoeft na te denken.'

Igor snuift. 'Ik weet niet wat ik je moet zeggen, meid. Elke keer dat er zoiets gebeurt, gaan de gezinnen naar hem toe. Die man zit vol met loze beloften. Er verandert toch niets.'

Met een boze blik op Igor kom ik op adem. 'Dat accepteer ik niet. En ik ga er iets aan doen.'

Igor stelt geen vragen over mijn grootse aankondiging, noch zegt hij dat het dwaas van me is om te denken dat ik voor verandering kan zorgen. Hij weet net zo goed als ik dat als je hier in Sturm frost iets gedaan wilt krijgen, je het zelf moet doen.

Als de kalmte zelve loopt hij naar een van zijn met puin bedekte tafels en rolt een opgerolde lap stof open. Erin liggen tientallen scherp geslepen, glinsterende wapens. 'Je komt wat boos over. Messen?'

Een lach ontsnapt aan me. 'Ja, en ja. Ik dacht dat je het nooit zou vragen.'

Tijdens de een-op-eengevechten in de boksringen worden geen messen gebruikt, maar Igor is me toch aan het trainen om ze te kunnen gooien. Hij zei dat je nooit kunt weten wanneer je mogelijk iemand doodsangst moet aanjagen door een dolk naar hun hoofd te werpen.

'Wat had je in gedachten?' vraagt hij, terwijl ik naar de tafel loop om een klein en bijzonder scherp uitziend mesje te pakken.

'Je hebt me geleerd hoe ik mezelf moet verdedigen,' zeg ik, waarna ik me omdraai naar het doelwit dat hij aan de andere kant van de tuin heeft klaargezet. 'Geen enkele grijper zou mij te pakken kunnen krijgen sinds ik met jouw training begon. Althans, niet zonder een fiks gevecht. Misschien kunnen we het de kinderen leren. Ik zou ze kunnen trainen, zodat ze zichzelf kunnen beschermen.'

Ik gooi het mes en het vliegt door de lucht, om vervolgens in de buitenrand van het doelwit terecht te komen. Niet goed genoeg.

Igor snuift en neemt plaats op zijn krakende stoel, waarna hij naar het dreigende wolkendek boven ons staart. 'Jij had al vechtlust in je. Er zijn niet veel kinderen die zichzelf zo op het gevaar werpen als jij dat deed.'

'Zoals ik dat dóé, bedoel je,' grap ik. Mijn bravoure verhuult de pijnlijke toestroom aan herinneringen.

Toen mijn vader vermoord werd, bleef ik als twaalfjarige achter met een zwangere moeder met een psychische aandoening. Van de ene op de andere dag veranderde alles. Saela werd geboren en zij was zo perfect en zo klein en zo goed. Ik was het kind dat voor haar verantwoordelijk was.

Ik was woedend op de wereld, ik hunkerde naar een gevecht.

Vroeger ging ik altijd naar de steegjes en dan daagde ik oudere jongens uit, die twee keer zo groot waren als ik. Puur zodat ik iemand had om te slaan. Puur zodat ik iets anders kon voelen dan de oneindige, holle pijn in mijn borst.

Uiteindelijk was Igor het zat om te moeten toekijken hoe zijn kleine buurmeisje keer op keer ingemaakt werd. Hij stampte het steegje achter onze huizen in, greep me bij mijn kraag en sleepte me mee naar zijn keuken. Daar gooide hij me op een gammele stoel en hij zei: 'Wil je dood of zo, meid?'

Toen ik dat niet ontkende, slaakte hij een diepe zucht. 'Nou, als je rond gaat sluipen en je gedraagt als een zwerfkat, dan moet je ook leren vechten als een zwerfkat. Kom met me mee.'

Igor leidde me naar zijn tuin en begon me te trainen – op die dag en alle dagen die daarop volgden. Hij heeft me geholpen mijn woede om te toveren van iets wilds tot iets venijnigs, iets tactisch.

Iets gevaarlijks.

En toen de jongens in de buurt me vol angst begonnen aan te kijken, hielp Igor me om een gezonde nieuwe uitlaatklep te vinden. Nog steeds daag ik mannen die twee keer zo groot zijn als ik uit voor een gevecht, maar nu krijg ik er nog voor betaald ook.

Ik trek mijn mes uit het doelwit en draai me weer naar hem toe. 'Je hebt gelijk. Ik ben anders. Maar niet iedereen hoeft een professional te worden. Als die kinderen gewoon een paar simpele trucs leren, genoeg om ze de tijd te geven wat herrie te schoppen, hulp te krijgen...'

‘Denk maar niet dat je zo onder je eigen training uit gaat komen,’ waarschuwt Igor, waardoor ik weet dat hij het eens is met mijn idee.

‘Nee, ik zou jou nooit het genoegen ontzeggen mij bevelen te geven,’ plaag ik.

Hij werpt een mes naar me toe en ikontwijk het ding met gemak.

Als ik laat in de middag vertrek uit Igors huis, ga ik richting het westen. Ik baan me een weg door de drukke straten van het rijkere Centrale Kwartier om Saela op te halen van school. Af en toe dringt de dalende zon door de wolken, waardoor er een rode gloed glinstert op de ramen als ik langs huizen en winkels loop.

Vroeger zat Saela bij ons in de buurt op de basisschool, maar ze was altijd de beste van haar klas. Vorig jaar raadde haar docent aan om haar in Centraal naar een school van een hoger niveau te laten gaan.

Heel handig is het niet, en het kost munten – niet veel, maar tegenwoordig is alles te veel voor ons. Maar mijn zus is de opoffering waard. Zij zal niet stoppen met school en zichzelf kapotwerken om in leven te blijven, zoals zoveel andere kinderen.

In een wereld vol doodlopende wegen ga ik ervoor zorgen dat zij opties heeft.

Saela is anders dan ik. Ze is slim, leert graag. Ze is optimistisch en onschuldig. Ze is gevat en heeft soms een grote mond – waarvoor ik graag met de eer strijk – maar de rest? Dat moet van vaders kant komen, want zo is ze altijd al geweest.

Als ik aankom staat ze in haar eentje voor het schoolgebouw. Haar donkere haren zitten in een vlecht op haar rug en ze vernauwt geïrriteerd haar ogen. ‘Weer te laat,’ zegt Saela met een scherpe blik op mij.

‘Sorry, meid,’ zeg ik, waarna ik mijn arm om haar schouder leg. ‘Je zult maar gewoon moeten accepteren dat je grote zus niet goed is met tijd. Hoe was het vandaag op school?’

‘Prima,’ zegt ze op afgemeten toon, duidelijk peinzend over iets.

‘Prima?’ vraag ik plagerig. ‘Nou, als we al die munten betalen voor “prima”, dan kunnen we je ook wel weer inschrijven bij de school in Oost en...’

‘Meryn,’ jammert ze geïrriteerd.

Ik hef mijn handen in de lucht. ‘Sorry! Maar even serieus, wat is er aan de hand?’

Saela zucht terwijl we over de kinderkopjes lopen, in de richting van de drukkere straten die naar de Centrale Markt leiden. ‘We hadden het vandaag tijdens geschiedenis over de oorlog met Astreona.’

‘Ah,’ zeg ik. ‘Over de Siphons en zo.’

Ze knikt met haar lippen in een strakke lijn op elkaar gedrukt. Saela heeft toen ze klein was een periode gehad waarin ze verschrikkelijke nachtmerries had over Siphons. Ook al heeft ze onze vader nooit ontmoet, de wetenschap van zijn dood hing over haar hele jeugd en heeft ieder deel van haar bestaan gevormd.

‘Sommige kinderen hadden het erover dat de Siphons zich voeden met gewone mensen, als in: dat ze ons bloed zuigen om in leven te blijven. En het leek alsof ze dat, ik weet niet, cool vonden, of zo.’ Haar gezicht wordt rood van woede. ‘Ik vind dat helemaal niet cool,’ voegt ze er stilletjes aan toe.

Ik leg mijn arm nog steviger om haar schouders. ‘Weet je, ik weet zeker dat jij niet de enige persoon in je klas bent die een ouder of dierbare verloren is aan de oorlog. Waarschijnlijk waren er andere kinderen die zich net zo voelden.’

Ze knikt. ‘Minstens de helft, ja. Maar de docent liet het overkomen alsof...’ Saela staat padoes stil en kijkt naar me, haar hazelnootbruine ogen groot van bezorgdheid. ‘Zijn we aan het verliezen?’

‘Dat weet ik echt niet,’ zeg ik eerlijk.

De oorlog is al vijfhonderd jaar gaande, maar door de kracht van de Bonded en hun *direwolves* in ons land en de kracht van de Siphons in Astreona, gebeurt het niet vaak dat een van de partijen nieuw terrein inneemt. We weten allemaal wat er zou gebeuren als Astreona zou winnen: dan zouden de Siphons elk laatste mens opjagen en ons leegzuigen.

‘Maar hier in Sturm frost zijn we zo ver van het front als je maar kunt komen in het koninkrijk Nocturna. Als je ergens veilig bent, is het hier wel.’

De woorden voelen als stof in mijn mond. Zij en ik weten allebei dat het een leugen is: een van haar vriendinnen is gisteravond nog ontvoerd.

‘Kom mee,’ zeg ik. Ik haal mijn arm van haar schouders en pak haar hand om haar mee naar de markt te trekken. ‘Ik weet precies wat jou gaat opvrolijken.’

Hoewel elk kwartier een eigen marktplaats heeft, is dat van Centraal het

grootste winkelgebied van de hele stad. Je vindt er alles: van vishandelaren tot bakkerijen tot winkels met speciale producten, zoals parfum. Vroeger zat hier zelfs een juwelier, maar dat is alweer decennia geleden, voordat iedereen aangespoord werd om als een ware patriot al het extra geld aan de oorlog te doneren.

Saela en ik vinden het leuk om op weg naar huis alle etalages te bekijken, het is ons dagelijks ritueel. We dagdromen over welke zoetigheden we zouden kopen als we dat zouden kunnen. We lopen rechtstreeks naar onze favoriete etalage, die van bakkerij Diersing. Saela slaakt een zucht en staart naar de uitgestalde waar, wijzend naar een glinsterend gebakje met dieppaars fruit.

‘Ik denk dat ik een van die pruimengebakjes zou nemen.’

‘Staat genoteerd,’ zeg ik tegen haar, met mijn gedachten bij haar naderende naamdag. Dit zou een leuke verrassing voor haar zijn en ik heb extra zilver – gekregen van Lee na het gevecht gisteravond. Mijn huid wordt warm als ik aan hem denk, en aan hoe onze avond samen te vroeg tot een einde kwam. Gelukkig is hij over een paar dagen terug van het kasteel en dan zie ik hem weer.

Voordat ik over mijn eigen bakkerijbestelling kan fantaseren, ontstaat er achter ons commotie. Saela en ik draaien ons om. Er heeft zich een menigte verzameld op het plein.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik een man die in de buurt staat.

‘De Bonded,’ zegt hij. ‘Die rijden zo langs.’

Wat? Waarom zouden de Bonded *hiér* langsrijden?

De Bonded zijn de meest vooraanstaande strijdkrachten van de koning, soldaten die mentale banden hebben met massieve, angstaanjagende direwolven. Ze berijden de wolven tijdens de veldslagen en er gaan geruchten rond dat de ruiters zelfs gebruik kunnen maken van de magie die de direwolven bezitten.

Het is uniek dat ze zich onder de burgers van Sturmfront vertonen, afgezien van de momenten dat ze van en naar het front gaan – maar zelfs dan begeven ze zich doorgaans meer aan de randen van de stad dan in het centrum. Hun deel van de stad bevindt zich aan de andere kant van het kasteel, op de grens van een bergketen waar hun enge direwolven vandaan komen.

Saela kijkt naar me op, haar ogen glinsteren van enthousiasme. ‘Kunnen we gaan kijken?’

Ze is geobsedeerd door het idee van de Bonded. Ik kan het haar niet helemaal kwalijk nemen – supersexy krijgers die op mythische beesten rondrijden en mysterieuze magie kunnen gebruiken? Dat is intrigerend, als je de extreme en overduidelijke klassendiscriminatie kunt negeren.

Ik zucht en pak haar hand vast. Ik zou letterlijk álles doen voor een glimlach van dit kind. ‘Goed dan, maar blijf dicht bij mij.’ Dan trek ik haar achter me aan door de menigte. Met mijn ellebogen schuif ik mensen opzij totdat we een plekje vooraan bemachtigd hebben.

De menigte valt stil als de Bonded opduiken op een van de paden die naar het plein toe leiden. De wegen zijn hier smal, eigenlijk niet groot genoeg voor de direwolven die ze berijden, waardoor die beesten alleen nog maar groter lijken.

Mensen zijn net zo idolaat van de Bonded als dat ze ze beschimpen. Technisch gesproken kan iedereen een Bonded worden, en tijdens de Proeven der Bonded – die plaatsvinden als de direwolven genoeg jongen hebben gekregen om ze als groep te temmen – moeten alle rekruten van Nocturna’s leger verplicht meedoen.

Maar iedereen weet dat de direwolven bijna alleen maar kiezen voor mensen die uit families met Bonded komen. Hoe meer privileges je hebt, hoe meer privileges je krijgt – het is een vicieuze cirkel.

Aan de ruiters zelf is niets magisch, maar door generaties aan natuurlijke selectie zien ze er gewoon... anders uit dan de rest van ons. Lang. Mooi. Aangescherpte vechtmachines.

Vandaag zijn ze met z’n vieren. Allemaal dragen ze zwarte ruiterskostuums. Een streng uitziende vrouw met donkere huid op een zilveren wolf leidt de groep, gevolgd door een bleke man met een flinke bos blond haar op een taankleurige wolf en een oudere vrouw met olijfkleurige huid op een grijze wolf. Mijn ogen registreren de vierde direwolf en ruiter amper, want ik heb het te druk met staren naar wat ze achter zich aan slepen.

Of... wie.

De menigte hapt naar adem en mensen doen vol afschuw een stap naar achteren. Het is een burger, die vastgebonden zit en over de kinderkopjes meegesleept wordt. Zijn gezicht zit onder het bloed en de blauwe plekken, maar hij vecht niet tegen zijn boeien. Hij ziet eruit alsof hij opgegeven heeft.

Woede ontvlamt in mijn bloed. *Hoe dúrven ze?*

De direwolven en hun ruiters lopen naar het midden van het plein, net

als alle lucht uit mijn longen suist. Ik kén die man! Dat is de sukkel die me gisteravond na het gevecht liep te bedreigen.

Mijn blik wordt weer getrokken door de direwolf die hem meesleept. Massief is een understatement; de direwolf is met gemak langer dan de meeste gevechtspaarden die de burgers in de oorlog berijden. Zijn vacht is middernachtszwart en hij heeft een wilde, bloeddorstige blik in zijn ogen. Hij ontbloot zijn tanden, die scherper zijn dan een dolk.

De ruiter van de direwolf lijkt al net zo wild als het beest. Hij is ergens eind twintig, gok ik, heeft een lichtbruine huid en donker, rommelig haar waar een bloedrode lok in zit. Net als elke Bonded die ik ooit heb gezien is hij onmiskenbaar knap, met diepbruine ogen en stoppels op zijn strakke kaaklijn. Maar...

Mijn hartslag versnelt als ik de tattoo's zie die zijn hals compleet bedekken, evenals zijn handen. Er is niet veel wat mij bang maakt, maar dit? Vlucht, roept iets in me. Iets in me wat dierlijk is en zelfbehoud als topprioriteit heeft. Gevaar.

Zelfs wij burgers weten wat dat zijn. Moordtatoeages. En als iemand er zóveel heeft... Dan heeft hij met gemak honderden mensen vermoord. Misschien wel meer.

Monster. Deze gast is een fucking psychopaat, een moordmachine.

Mijn blik glijdt omhoog naar zijn gezicht en mijn maag draait zich om als ik oogcontact met hem maak. De Bonded kijkt me van op een afstandje haast kwaad aan. Zijn bovenlip komt walgend omhoog. Misschien is mijn angst voor hem van mijn gezicht af te lezen. Ik wend mijn blik af.

Macht straalt in golven van hem af. Wie hij ook is, hij is een belangrijk persoon in de strijdmacht van de koning. Dat zou voor iemand die nog zo jong is indrukwekkend zijn... als hij niet ronduit doodeng was.

De man springt met een geïmproviseerde elegantie van zijn venijnige direwolf. Hoewel hij gigantisch groot is, beweegt de man zo vloeiend als water. In twee snelle stappen is hij bij de burger die aan de wolf vastgebonden zit.

Hij heft de man met één hand van de grond – een vertoon van onmenselijke kracht. Misschien gebruikt hij daarvoor de magie van zijn direwolf.

‘Deze man...’ roept de ruiter. Zijn brommende, diepe stem galmt over de zwijsende menigte. ‘... is een deserteur van het front. De koning heeft er groot bezwaar tegen als iemand het waagt om zijn wapenbroeders in de steek te laten. Ontken je deze beschuldiging?’ vraagt hij de man.

‘Nee,’ mompelt de man met zijn gespleten lippen.

De ruiter gaat verder. ‘We hebben hem hier vandaag heen gebracht, om te zorgen dat alle burgers van Stormfrost op de hoogte zijn van wat er gebeurt met lafaards.’

Hij tilt de man nog hoger en opeens weet ik wat er staat te gebeuren. Ik heb geen medelijden met deserteurs, en al helemaal niet met deze hufter. Maar mijn zusje mag hier absoluut geen getuige van zijn.

‘Bedek je oren,’ fluister ik zacht tegen Saela, die doet wat ik zeg. Mijn handen glijden over haar ogen en ik hou haar kleine, warme lichaam tegen het mijne.

De ruiter grijpt met zijn vrije hand naar zijn dolk en rijt de man van navel tot hals open. Ik huiver als zijn gekwelde geschreeuw over het plein galmt en weerkaatst tegen de gebouwen die het plein omringen. Terwijl de menigte vol afschuw toekijkt, steekt de Bonded zijn hand in de buik van de deserteur om zijn ingewanden eruit te rukken. Op de een of andere manier is de man nog niet dood, hij gorgelt van de pijn en er borrelt bloed uit zijn mond, dat langs zijn kin sijpelt.

De Bonded gooit de deserteur naar voren, richting zijn wolf, die hem met krachtige kaken uit de lucht plukt. De direwolf spuugt de deserteur op de grond en hapt dan in zijn nek om hem opnieuw op te tillen, waarna hij hem heen en weer schudt. De man – het lichaam – is gestopt met bewegen.

De direwolf smult van hem, bloed begint zijn bek te bedekken. Ik dwing mezelf zo lang als ik kan toe te kijken, vastberaden om het beeld vast te leggen in mijn brein en me dit voor altijd te herinneren. Ik wil me herinneren hoe fucking koelbloedig de Bonded zijn en hoe verdomd oneerlijk het leven is voor de rest van ons.

Uiteindelijk begint mijn maag buitelingen te maken en ik wend mijn blik af, maar meteen maak ik weer oogcontact met de brute, maniakale Bonded. Hij kijkt me aan, neemt me op. Ik vraag me af of hij erop geilt mensen te laten terugdeinzen van angst en pijn. Misschien is dit leuk voor hem.

Ik hef mijn kin. Ik ben niet bang voor jou, klootzak, zeg ik in gedachten tegen hem, ook al trillen mijn handen en ook al zorgt zijn onbeschaamde, onverstoorbare agressie ervoor dat ik tot op het bot beef.

In zijn donkere ogen is geen enkele emotie te herkennen.

De Siphons zijn dan wel onze vijand, ik weet zeker dat deze man het ware gezicht van het kwaad is.

Volg LOFT Books op social media:

@loftpublishing

@loftpublishing

@loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1162 4

ISBN 978 90 472 1280 5 (e-book)

© 2025 Sable Sorensen

© 2026 Nederlandse vertaling Loft Books, Amsterdam en Sanne Hillemans

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Dire Bound. The Wolves of Ruin*

Oorspronkelijke uitgever Requited/Hachette Book Group

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, gebaseerd op

een ontwerp van Hachette Book Group, Inc.

Omslagillustratie © Sasha Vinogradova/David Coulson

Kaart © 2025 Andrés Aguirre Jurado

Dolk © Vectorcarrot/Shutterstock.com

Loft uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen